

Dit is hoe ik David kwijtraakte.

Het begon hier, op het pad bij de oever van de Cotton River, het was achter in september en we wandelden, David in een overhemd en stropdas, ik in een jurk, maar met Davids colbert eroverheen. Ik had hem niet hoeven zeggen dat ik het koud had. Hij trok zijn colbert uit zodra de wind opstak en gooide het als een elektrische deken over mijn schouders. David betekende altijd warmte voor me, een menselijk kacheltje, ik moest in bed altijd van hem wegrollen.

‘Wat gaan we doen?’ vroeg ik.

Rechts van ons stroomde de Cotton River door ons stadje. Het was rustig voor de tijd van het jaar, vooral door de ongewone kou, het was onder de tien graden en zelfs te guur voor de fanatiekste jetskiërs en roeiers die het einde van de zomer weigerden te accepteren.

‘Je bent met je echtgenoot aan het wandelen op zijn verjaardag. Je vervult de hartenwens van een oude man.’

‘Ho. Tweeënveertig is niet oud.’ Ik kneep in zijn arm. ‘Ik heb nieuws voor je, maatje... en je ziet er ook niet uit als een oude man.’

Hij lachte dat weg, maar het was waar. Oud was wel het laatste woord dat ik zou gebruiken om David te omschrijven – het toonbeeld van gezondheid, gespierd en fit, met een snelle stralende glimlach.

‘Het is dat kale hoofd,’ zei hij altijd. ‘Het verbergt de terugwijkende haarlijn en het grijs.’

Twée dingen waarvan ik niet wist of ze waar waren. Sinds de dag dat ik hem ontmoette, dertien jaar geleden, had hij er altijd zo uitgezien. Niet veel mannen komen bij mij weg met een kaalgeschoren hoofd, David wel. Mijn eerste idee op die dag was dat hij een docent lichamelijke opvoeding was met zijn tanktop, gymbroek en hardloopschoenen, of misschien een voormalige footballspeler die zich na zijn carrière aan het marathonlopen had gewijd.

‘Hier... stop,’ zei hij.

‘Hier op het pad? Waarom?’

‘Hoe bedoel je waarom?’ zei hij. ‘Je zei dat we op mijn verjaardag konden doen wat ik wilde.’

‘Ja, dat zei ik,’ zei ik. ‘Maar ik dacht dat het eerder zoiets was als een verpleegsterspakje dat ik zou moeten aantrekken of zoiets. Maar goed, jij mag het zeggen.’

David liep nog zo’n tien stappen door, waarna hij zich omdraaide en me aankeek. Achter hem, Anna’s Bridge, een van die knarsende vakwerkbruggen die me altijd aan kermisattracties doen denken, maar nu zag hij er majestueus uit in het late middaglicht en stak af tegen een fluorescerende oranje hemel terwijl de weerspiegeling van de zon in het water schitterde.

Het leek wel een ansichtkaart.

‘Dit is de plek waar we stonden,’ zei hij. ‘De eerste keer dat ik je zag.’

Ik herinnerde het me. Natuurlijk herinnerde ik het me. Hij stopte op deze plek met uitzicht op de rivier om af te koelen van het hardlopen. Ik kwam vanaf de andere kant en jogde recht op hem af, toen ik op de plek waar ik nu stond stopte om de muziek af te stellen.

‘Jij sprak me aan.’

Hij zei toen tegen me, *Wat speel je af over die oortjes? Folksongs? Polka?* Hij was met me aan het flirten, niet erg geraffineerd, maar

ik hield van zijn gekkigheid, zijn zelfverzekerde speelsheid, alsof hij meteen voor ons beiden wist dat we een match waren.

Ik herkende hem twee weken later, toen ik hem tegenkwam bij de start van een tienkilometerrace in het centrum. Uiteindelijk liepen we de race samen, we klokten een langzame tijd af, maar praatten en lachten de hele tijd. Het was een van de plezierigste eenenzestig minuten en achtentwintig seconden uit mijn leven. Binnen een jaar waren we getrouwd.

David liep naar me toe in zijn onberispelijke overhemd en zijn paarse zijden stropdas en legde zijn voorhoofd tegen de mijne. 'Ik wist het meteen, Marcie, de eerste keer dat ik je zag, op deze plek. Ik zweer het je.'

Dit, *dit* was wat hij wilde doen voordat we vanavond een chic etentje zouden hebben. Dit was zijn verjaardagwens. Geen wedstrijd van de Bears of een nacht in Chicago, geen tripje naar Vegas. Alles wat je maar wilt had ik hem gezegd, zeg het maar, en het was zijn keuze om terug te keren naar de plek waar we elkaar voor het eerst hadden ontmoet. Dat was David, mijn sentimentele, romantische echtgenoot.

Hij kustte me zacht en fluisterde toen: 'Wat was dat ook alweer, over dat verpleegsterspakje?'

Ik lachte en onze tanden raakten elkaar. Toen zag ik over Davids schouder hoe een SUV op Anna's Bridge om zijn as draaide terwijl er een tegemoetkomende auto claxonneerde. De SUV schoot naar rechts, boorde zich met een afgrijselijk gekraak in de zijkant van de vakwerkbrug, brak door de relingen heen – de hele brug bewoog en deinde heen en weer – en hing met zijn neus over de rand, alsof hij zich op de rivier eronder richtte...

'O, nee,' fluisterde ik.

...om zich aan de zwaartekracht over te geven en halsoverkop de rivier in te duiken, waarna hij nog een moment dreef en dobberde voordat hij zonk en er niets anders meer was dan de oranje gloed op het water.

David trok zijn schoenen uit en sprintte naar de rivieroever.

‘David, nee! Nee!’

‘Zoek een tak of iets wat we kunnen vasthouden!’ schreeuwde hij terwijl hij de helling af stormde, door de oeverbegroeiing heen.

‘Ga er niet in!’

‘Blijf daar!’ riep hij terug. ‘Je kunt ons straks de kant op trekken! En bel 911!’

De badmeesterinstructies klonken in mijn hoofd – *Probeer de slachtoffers niet naar de kant te brengen, houd ze drijvend tot er hulp komt* – terwijl ik weer naar David riep en hem tevergeefs smeekte: ‘David, doe het niet! David, doe het niet!’

Ik haalde mijn telefoon tevoorschijn terwijl hij als een bezetene naar de plaats des onheils zwom.

Zo ging het, het duurde nauwelijks langer dan een vingerknip, en het leven zou nooit meer hetzelfde zijn.

Kom naar boven, David. Kom naar boven.

In de verte gilden sirenes. De politie en brandweer van Hemingway Grove reageerden snel, maar het zou niet snel genoeg zijn.

Ik schopte mijn pumps uit, klaar om erin te springen, maar de badmeesterinstructies hielden me opnieuw tegen. David had gelijk. Het was het beste als ik op de oever bleef staan, klaar om mensen de kant op te trekken als ze dat haalden.

Als.

‘Kom naar boven, David.’

De suv was in het midden van de rivier terechtgekomen, die ongeveer de breedte van een half footballveld had, dat was me tenminste verteld toen ik klein was. David had de twintig, misschien dertig meter in een mum van tijd gezwommen. Dat was het probleem niet, hij was een goede zwemmer, een triatleet. Het probleem was hoelang hij onder water was sinds hij de plek had bereikt waar de suv was gezonken. Ik probeerde de seconden bij te houden, maar ik had de rust niet en kon mijn telling niet vertrouwen. Vijfenveertig seconden? Een minuut? Misschien was het eerder dertig seconden. Misschien dat hij nog tijd had.

Ik liep in de richting van het water en gleed bijna van de schuine oever af. Ik kon het niet bevatten dat ik David *niet* zou helpen. Maar, één gedachte weerhield me ervan, en het waren niet de badmeesterinstructies. Het was een afgrijselijke, maar noodzakelijke gedachte.

Onze kinderen, Grace en Lincoln. Ze konden niet twee ouders op één dag verliezen.

Ik kon niet geloven dat ik zoiets zelfs maar durfde te denken, dat David niet meer terug zou komen. Hij zou naar boven komen, toch? Zelfs als het hem niet lukte om de bestuurder en de passagiers eruit te krijgen zou zijn instinct hem naar boven dwingen om adem te halen, toch?

Er riepen mensen vanaf de brug en achter me, fietsers en joggers die stopten en ook van alles riepen. Sommige mensen op de brug filmde met hun telefoon. Alle blikken waren op het water gericht, men wachtte machteloos.

De sirenes kwamen dichterbij.

Ik kon niet geloven dat dit gebeurde. Minuten geleden zoenden we nog op de plek waar we elkaar voor het eerst hadden ontmoet, deelden we een zoete herinnering en wisten we hoe blij we ermee moesten zijn, en opeens, zomaar, was David... nee, ik kon mezelf niet toestaan te geloven dat dit mogelijk was.

Hij was al langer dan een minuut onder water. Ik wist het zeker. Ik voelde me duizelig, ik herinnerde me dat ik adem moest halen, iets wat mijn echtgenoot niet kon doen.

Toen verdween al het geluid en mijn blikveld vervaagde door de tranen. Ik werd door zoveel gedachten en emoties overvallen...

...hoe vertel ik het de kinderen, wat zal het met ze doen?

...hij zal naar boven komen voor lucht, natuurlijk zal hij dat doen.

...hoe oneerlijk was het, hij, die alles goed deed in het leven, die zich aan de regels hield, die voor zijn gezin zorgde en van ze hield, dat hij ons werd ontrukkt door de actie van een roekeloze, waarschijnlijk dronken bestuurder.

...hij zal het overleven, je weet dat het zo zal gaan, je kent David.

...waarom moest het vandaag zijn verjaardag zijn, waarom moest hij die verjaardagwens hebben, waarom moesten we op deze plek zijn, waarom kon het niet ergens anders zijn, ergens anders in de wereld?

Ik voelde mezelf, maar hoorde mezelf niet gillen, schreeuwen, smeken...

Woesj, er sloeg een krachtige luchtvlaag over me heen. Een helikopter, de woorden HEMINGWAY GROVE RESCUE op de zijkant, die in de richting van de plek des onheils door de lucht scheerde terwijl de mensen op de brug zwaaiden en naar het water wezen.

Hij zal naar boven komen voor lucht, zei ik tegen mezelf. *Dat gaat hij doen.*

De helikopter bleef gevaarlijk dicht bij de brug hangen. Een deur gleed automatisch open, een ladder ontrolde zich vanaf een mechanische hefboom en naderde het water.

Spring erin, smeekte ik in stilte. *Spring erin en red hem.*

Maar behalve de piloot zag ik niemand in de helikopter. De politie had geen tijd gehad om een reddingsteam bijeen te roepen – ze hadden alleen de helikopter zelf gestuurd, van waar in de buurt hij ook vandaan was gekomen.

Hij zal de ladder grijpen, zei ik tegen mezelf. *Ze zullen hem in veiligheid brengen. Hij zal als een held naar de menigte zwaaien, en we zullen nog lang en gelukkig leven.*

Geloof erin. Geloof erin met al je wilskracht.

Het zal gebeuren. Geloof erin.

Grijp de ladder, David. Alsjeblieft. Alsjeblieft, David, grijp de ladder en kom terug bij ons. Verlaat ons niet op je tweeënveertigste verjaardag, niet nu de kinderen nog zo jong zijn en ik je nodig heb, niet nu er nog zoveel tijd voor ons over is.

Grijp de ladder, David. Doe het. Nu.

Er schoot een hand uit het water die een sport van de ladder greep.